

Una revista local i uns concursos literaris nacionals

40 anys de premis Recull

JOSEP FAULÍ

Quan, el 12 de juny del 1920, un grup de joves blanencs repartien el número 1 de *Recull d'or*, que es presentava com un "manuscrit d'autors novells", no podien endevinar que començaven una història llarga i important. Eren aprenents i entusiastes i comptaven amb l'exemple i la proximitat de Joaquim Ruyra; eren, sobretot, insistents, amb una insistència que sortosament i exemplarment, en un cas pràcticament insòlit entre nosaltres, encara dura. I dura malgrat les circumstàncies adverses que ha hagut de superar, primer amb la guerra, després amb la inacabable postguerra, ambdues igualment nefastes per a la publicació.

La petita llavor va créixer i fins i tot es va consolidar. Va passar de manuscrita a impresa, va viure amb força i esperança les vicissituds dels temps i va seguir, al seu compàs, fins que la revolució la va fer emmudir. Per cristiana, però, cristiana i tot, no va tenir més sort en acabar-se la Guerra Civil. *Recull*, com tantes publicacions, va desaparèixer, però amb una nota diferencial clara: sota l'empara de l'Església va poder reparèixer i, amb discreció però sense parar, es va convertir en una veu pròpia i singular, de Blanes i de Catalunya, una veu lliure en moments en què era difícil ser-ho. Era una veu clara i neta: blanenca, catalana i cristiana.

En el relatiu reviscolament dels anys 60, la realitat d'aquella publicació insòlita va ser invitada a una projecció nacional, però la gent de *Recull* va creure que havia de continuar servint, com sempre, Blanes i els blanencs. Paral·lelament, però, la revista va enriquir aquella ben explicable opció local amb la creació de premis literaris d'abast nacional. Primer un, després un altre..., amb un creixement que ha menat als cinc actuals. Perquè, val a dir-ho, igual

que la revista, tot i la interrupció, és de llarga durada –en fa més de 80 que va començar a caminar–, també els premis tenen ja una llarga història i ocupen, aproximadament, la meitat de la de la revista.

El primer d'aquests premis va ser concedit el 14 de febrer del 1965: era de narració, s'anomenava Francesc Puig i Llena en record d'un membre de la colla de la revista ja traspasat i va ser guanyat per un blanenc, el sacerdot Jaume Reixach. Els premis d'enguany es presenten presidits pel número 40. Per això parlo de 40 anys de premis Recull, però és una forma de dir que cal matisar. Primer, perquè el 40 alludeix al número de la celebració i, com és ben sabut, 40 celebracions anuals no equivalen a 40 anys sinó a 39; segon, perquè, a més, el 1967, a causa de la persecució que sofria la revista després de l'entrada en vigor de la Llei Fraga, no hi va haver premis; és l'única excepció en una continuïtat de 40 anys. Els premis, doncs, van ser creats fa poc més de 39 anys –la primera convocatòria és del 8 de desembre del 1964– i la festa d'enguany serà, realment, la trenta-novena.

Tot i que la convocatòria fixava el dia 14 per a la concessió, la festa del 2004 se celebra avui, perquè la gent de *Recull*, la d'ara com la d'abans, és incapaç de barrejar la seva festa amb una jornada electoral. Aquesta vegada hi seran concedits cinc premis, dedicats a narració (Joaquim Ruyra), poesia (Benet Ribas), periodisme (Salvador Reynaldos), retrat literari (Rafael Cornella) i teatre (Josep Ametller).

Els noms dels premis recorden protagonistes il·lustres d'aquesta història, protagonistes d'alguna o altra forma actius, fins i tot en el cas de Ruyra, que va ser sobretot exemple i estímulo, però que, durant una bona etapa, va ser també col·laborador –i col·laborador destacat, no cal dir-ho– de la revista. Benet Ribas, home clau de *Recull* en la postguerra, va ser, fins a la seva mort, el cap visible de la

MONTESOL

publicació de la revista i de l'organització dels premis. Salvador Reynaldos, impressor, amic i confident, li era un bon suport, com ho era l'activíssim Rafael Cornella, desaparegut en hora massa matinera. Maria Ribas va aportar als premis sentit d'organització i de responsabilitat i, al costat del seu pare, a Blanes o fora de Blanes, mai no va deixar de pensar en la revista i de treballar-hi.

El cas de Josep Ametller era diferent: ell no procedia del *Recull* d'abans de la guerra, però, en el desordre i la misèria de la postguerra, va trobar en la revista i la seva gent una realitat on agafar-se i un grup en qui confiar; procedia de la Lliga i no havia passat, com Benet Ribas, per la Federació de Joves Cristians, però hi havia entre ells una sintonia positiva i fructífera, de manera que, encara que Ametller mai no va tenir acció directa en la revista, deuria ser la persona de

fora d'ella que la coneixia i patia més i millor. I va ser membre del jurat dels premis des de la primera edició fins a la seva mort, recordada tot seguit amb la creació del premi Ametller, dedicat aleshores, en la línia de les preocupacions del mateix Ametller, a l'assaig.

Els noms esmentats pertanyen ja a la història, però el gran èxit de *Recull* és el de la continuïtat, perquè si Ribas i companyia, als anys 50, van reprendre la flama de trenta anys abans, hi ha tot un equip actual que, format al costat dels antecessors, porta el pòndol de premis i revista com si res no hagués passat, tot i que han passat tantes coses, i especialment el final del cycle vital de tota una generació. Penso, quan parlo d'equip actual, en

Joaquim Abril, Maria del Vilar Puig, Jaume Reixach, Anna Roca, Salvador Roca...

La realitat és que, durant 40 anys, *Recull* ha continuat sent una revista local amb uns dirigents arriscats i amb la calor de tot un poble darrere, mentre que els seus premis han esdevingut una cita anual de categoria. Són ja una fita normal periòdica i periòdicament esperada. En un moment en què la proliferació de convocatòries literàries fa que els premis es dilueixin i molts gairebé s'esborrin, els *Recull* continuen netament definits, amb personalitat pròpia. L'excepció-temptativa lluminosa del 1965 ha esdevingut una realitat normal i rica. I així avui *Recull* torna a celebrar la seva festa –festa dels premis i festa de la revista–, una festa que va ser presidida tant pel president Tarradellas com pel president Pujol.

• JOSEP FAULÍ. PERIODISTA I ESCRIPTOR

Dia del Seminari

JAUME REIXACH

Avui se celebra el Dia del Seminari, un dia dedicat a reflexionar sobre aquests centres tan determinants per al futur de la vida diocesana. També és un dia de pregària i d'almoïna, però com que això és més personal, aquí ens dedicarem únicament a reflexionar. Com són i com voldríem que fossin els seminaris?

Contestaré les dues preguntes amb una sola resposta: si hagués de tornar al seminari, voldria que fos com són tots els seminaris d'avui però al revés. M'explico tot seguit. Avui els seminaris són molt oberts enfora però una mica tan-

cats endins. Amb "oberts enfora" vull dir que estan oberts a tot el que passa més enllà dels seus murs i a tot el que passa enllà de l'Església. Oberts al món, vaja. I això està bé, si no fos que aquesta obertura contrasta amb el "tancats endins". Tancats a les qüestions internes de l'Església, a tot el que caldria sotmetre al debat (o si més no a un diàleg constant) en vies de millorar el futur de l'Església. I això ja no està tan bé.

El resultat d'aquest contrast ("oberts enfora" / "tancats endins") comporta una estranya paradoxa: els seminaris d'avui, els pocs que hi ha, solen tenir

idees molt personals, molt lliures (i a vegades molt poc orientades) sobre el que passa al món, mentre que, per contra, solen tenir idees molt poc personals, molt poc lliures (i a vegades excessivament orientades) sobre el que passa a l'Església. I això, al meu entendre, hauria de ser exactament al revés.

No cal que els seminaristes, que estan destinats a "viure en el món sense ser del món", estiguin tan al corrent de les coses que passen al món. Ja els vagarà de saber-les. Tanmateix, si volen estar al dia cal que algú els orienti. No se'ls pot abandonar a la seva sort. No és aquesta la llibertat que ells necessiten. D'altra banda, aquest experiment de màxima obertura, sense control ni orientació, ja va tenir lloc en aquella insòlita primavera del 1968 que es va allargar fins al 71. En aquells anys, en què el pòster de Jesucrist Superstar rivalitzava amb el de Che Guevera, la desbandada va ser total. De tants seminaristes com hi havia

(un bon piló), només alguns (ben pocs) arribaren a capellà. Precisament perquè l'empanada fou de campionat.

Avui, de tornada d'aquells vendavals, els seminaristes no corren el mateix risc, tots ho sabem. Però compte! La llibertat que tenen enfora, en qüestions que no afecten directament la vida de l'Església, no és la mateixa, ni de bon tros, que la que tenen endins, en les qüestions que afecten directament la vida de l'Església. No sols perquè hi ha temes acotats (temes importants com el celibat o el paper de la dona a l'Església) sinó perquè les seves opinions, en tot el que afecta l'Església, estan molt orientades, és a dir: molt dirigides i poc contrastades. Només cal dir que una bona part dels capellans, pel sol fet de pertànyer a algun dels fòrums existents, no té accés als seminaris. Com si estiguessin vetats. Un bon tema de reflexió per avui, Dia del Seminari.

• JAUME REIXACH. CAPELLÀ I ESCRIPTOR